
*Місце та роль
народного мистецтва
у культурному просторі
XXI століття: осередки,
майстри, художні ідеї*

УДК 39(=161.2):746.1(477.86-11)"18/192"

Ольга ОЛІЙНИК

**ТКАЦТВО ПОКУТТЯ
КІНЦЯ ХХ —
ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ:
ТРАДИЦІЯ
ТА ОБРАЗНО-СТИЛЬОВІ
ІНСПІРАЦІЇ**

Традиційна художня тканина — один з важливих маркерів етнокультури, а на зламі тисячоліть це мистецьке надбання стає потужним джерелом натхнення, отримує нову духовну якість. Сучасні естетичні запити суспільства спрямовують розвиток покутського ткацтва у руслі інтерпретації традиційної художньої основи, створення образних асоціацій майстрами та дизайнерами текстилю.

Ключові слова: тканина, традиція, народний майстер, візерунок, орнамент.

© О. ОЛІЙНИК, 2018

ISSN 1028-5091. Народознавчі зошити. № 2 (140), 2018

Відродження духовності, повернення вічних культурних цінностей, національних традицій є метою українського духовного ренесансу, у здійсненні якої чимала роль належить народному мистецтву. Характерною ознакою початку ХХІ століття постають не прості реалії впливу на формування особистості етнічної та масової культури. Етнокультурні цінності у духовній сфері стають потужним інтелектуальним скарбом та невичерпним резервом загальнолюдських цінностей, культурних традицій народів, процесів національної ідентифікації особистості.

У сучасних умовах особливого значення набуває проблема збереження своєї етнічної ідентичності в її автентичних формах, яка тривалий час руйнується засобами масової інформації, русифікацією вітчизняного інформаційно-культурного простору, що досягло загрозливого для існування української культури масштабу. Не менші ризики для неї несуть новітні глобальні культурні тенденції: наступ західної масової культури, англійської мови, поп-культури, візуальних мас-медій і комп'ютерно-інформаційних технологій [3, с. 41].

Сьогодні відчутний брак не лише чітко окресленої загальнонаціональної ідентичності, а й національної свідомості. Колективне ототожнення громадян є розмитим, сприйнятливим до альтернативних ідентифікацій, зокрема регіональної, російської чи європейської [2, с. 26]. Завдяки спільній неповторній культурі нація та її представники спроможні зберегти ідентичність у сучасному світі. Етнокультура не лише ідентифікує й гуртує націю, а й перетворюється у духовну зброю проти сучасних глобальних викликів.

Кінець ХХ ст. характеризується піднесенням та стрімким відродженням національних традицій, передусім зверненням до народного мистецтва. Небувалої популярності набуває народна вишивка, відроджується традиція святкового народного одягу, чільне місце в якому відведено сорочці. Покутські майстрині, передусім відомі вишивальниці Михайлина Сабадаш (1912—1996) та Євгенія Генік (1926—2016) з Коломиї на основі збережених місцевих вишиваних взірців розробляли нові орнаментальні композиції. Ця ж тенденція простежується в художньому ткацтві, що наприкінці ХХ ст. починає оживати новими осередками на Коломийщині (Корнич, Мишин, Воскресінці, Вербіж, Рунгури) та Снятинщині (Шевченкове, Видинів). Поряд із збереженням давніх реліктових форм та принципів декорування з'являються новітні тенденції у технології, орнаменталі, організації самих

М. Костюк. Жіноча сорочка. 2005—08 рр. («Покутське ткацтво» родини Костюків — Режим доступу: <http://www.ifportal.net/news/full/11690.html>)

М. Костюк. Комплект жіночого вбрання. 2005—08 рр. («Покутське ткацтво» родини Костюків — Режим доступу: <http://www.ifportal.net/news/full/11690.html>)

процесів ткання. Виникають, сучасні види одягових та інтер'єрних тканин.

Визначними і оригінальними у плані розвитку традицій покутської тканини є твори — **Ганни Вінтоняк**¹, відомої народної майстрині та дизайнера одя-

¹ **Ганна Вінтоняк** (1941 р. н.) — Член НСХУ (1980), заслужений художник України (2001), Голова Коломийської спілки народних майстрів «Журавка» (1999). Працювала майстром по вишивці в Чернівецьких художніх майстернях, завідувала Коломийським філіалом Івано-Франківського художньо-виробничого комбінату, працює в галузі худож-

жу з Коломиї. Її творчість охоплює значний проміжок часу (понад 40 років) і характеризується постійним пошуком та експериментуванням. У кожному творі майстрині відчувається прагнення надати нового імпульсу розвитку багатих традицій покутського та гуцульського ткацтва.

Відчуття матеріалу, досконале володіння ткацькими техніками, творче переосмислення покутських традицій дали змогу Ганні Вінтоняк створити високохудожні колекції жіночого святкового одягу та сценічного костюма. Значні зусилля авторки спрямовані на створення рукотворних тканин «еко стилю» (ляних, конопляних, вовняних), з яких сконструйовані сучасні моделі жіночих блуз, суконь, пальто² [1]. Для підсилення враження легкості й ажурності одягової тканини майстриня часто використовує розріджену структуру, мереживні смуги³.

Багато уваги майстриня вділила створенню сучасних жіночих сорочок, де б гармонійно поєднувалися функціональна доцільність та декоративні якості. Основне орнаментальне навантаження відведено рукавам, а саме плечовій частині, де по аналогії з покутськими уставковими сорочками знаходиться домінуючий візерунок⁴. Рукав до низу щільно перетканий вузькими смужками, що імітує композиційний прийом городенківських вишитих «рукав'єнок»⁵. Елегантністю і вишуканим декором вирізняються вечірні сукні та ансамблі, творчим джерелом у створенні яких стали покутські переміткові забори з ромбовими та розетковими мотивами⁶.

нього ткацтва, моделювання одягу. Учасниця всеукраїнських та міжнародних виставок: 10 персональних виставок, 20 республіканських, зарубіжні: Канада, Італія, Німеччина, Росія, Словаччина. Колекції одягу майстрині зберігаються у музеях Коломиї, Львова, Києва, а також Москви, Санкт-Петербурга, Мінська. Найбільша колекція у НМНМГП ім. Й. Кобринського, де зберігається 108 творів [4].

² Жіночі сукні «Журавка» (1979, НМНМГП), «Мрія» (1980, НМНМГП), пальто «Гори димлять» (1980, НМНМГП) і жіночий ансамбль «Анничка» (1980, НМНМГП).

³ Жіноча блуза «Дитинство» (1979, НМНМГП), сукня «Льонок» (1982, НМНМГП).

⁴ Жіночі ансамблі «Покутяночка» (1981, НМНМГП) і «Вечірній» (1978, НМНМГП).

⁵ Жіночі ансамблі: «Мишин» (1982, НМНМГП), «Давне Покуття» (2002, власність автора).

⁶ Сукні «Тамара» (1981, НМНМГП), «Чорнобривці» (1980, НМНМГП) та жіночий ансамбль «Калиновий цвіт» (2010, власність автора).

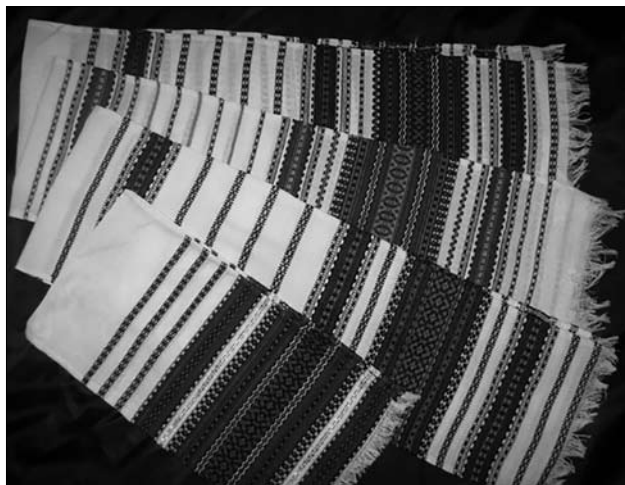
У всіх одягових комплексах, зокрема сценічних⁷, Ганна Вінтоняк строго дотримується принципу ансамблевості, добре збалансовує гладкі та узорні площини, розставляє кольорові акценти. Наслідуючи стриманий покутський колорит, вона все ж не відмовляється від застосування сучасних текстильних матеріалів (віскози, акрилу, металексу), що збагачують його м'якими переливами.

У 1980-ті рр. над створенням святкового одягу і купонної тканини для сценічних костюмів фольклорно-етнографічних колективів (зокрема Івано-Франківська, Тернополя та Чернівців) плідно працював народний майстер з Коломиї — **Іван Павлюк** (1938 р. н.). В орнаментально-композиційному та кольоровому вирішенні він наслідував традиції декору покутського та гуцульського одягу. Так, з поясного вбрання коломийського Надпруття (поперечносмугастих запасок та опінок) майстер узяв найсуттєвіше — чіткий уклад смуг та акцентування ритму. Основне декоративне навантаження відведено передній пілці, де смуги згруповані щільніше, а поділок завершує широкий забір з ромбовидних мотивів. Для більшості поясних виробів майстра характерний вишуканий охристо-зелений колорит з незначним вкрапленням червоної й чорної барви. Для підсилення виразності декору у сценічних костюмах майстер застосовує ефектні контрастні зіставлення — жовтогарячі узорні смуги на чорному тлі.

Серед народних майстрів ткацтва сучасності помітна творча особистість **Дмитра Жураківського**⁸ з села Шевченкове на Снятинщині, активна творчість якого припала на кінець ХХ — початок ХХІ століття. В асортименті ткача є інтер'єрні та одягові тканини — рушники, скатерті, доріжки, верети, накидки, сорочки, запаски. Серед аналогічної

⁷ Жіночі ансамблі «Покутяночка» (1981, НМНМГП), «Мишин» (1982, НМНМГП).

⁸ Жураківський Дмитро Іванович (1934—2009, с. Шевченкове, Снятинського р-ну, Ів.-Франківської обл.). Відомий майстер художнього ткацтва. Лауреат премії ім. М. Черемшини (2002), лауреат XII Гуцульського фестивалю в Косові (2003). Асортимент творів: сорочки, рушники, скатерті, доріжки, накидки, солом'яні капелюхи. Учасник виставок: м. Івано-Франківськ (2001), Снятин (1990), Коломия (1992, 1999), Косів, Галич, Чернівці. Твори майстра зберігаються в музеях Коломиї, Снятина, Києва. У Національному музеї народного мистецтва Гуцульщини та Покуття ім. Й. Кобринського зберігається 23 твори майстра [4].

М. Костюк. Святкові рушники 2000—08 рр. («Покутське ткацтво» родини Костюків — Режим доступу: <http://www.ifportal.net/news/full/11690.html>)

М. Стефак. Фрагмент рушника. 1990—1992 рр. (Ткацтво Марії Стефак — Режим доступу: <https://tkactvo.webnode.com.ua/fotogalereya/#izobrazhenie-255-jpg>)

продукції регіону його твори вирізняє висока культура орнаментального вислову і м'яка гармонійна кольорова палітра, яку подекуди роз'яснюють дзвінка червона та оранжева барви (характерні снятинським тканинам). Це засвідчують численні презентації майстра на фольклорно-етнографічних заходах, виставках, а також визнання творчості музейними спеціалістами та державою.

Глибокою народною образністю позначені твори сучасних коломийських майстрів — Катерини Ро-

М. Стефак. Сорочки «борщівські» 2009—10 рр. (Ткацтво Марії Стефак — Режим доступу: <https://tkactvo.webnode.com.ua/fotogalereya-2/>)

М. Стефак. Запаски. 2000—09 рр. (Ткацтво Марії Стефак — Режим доступу: <https://tkactvo.webnode.com.ua/fotogalereya-2/>)

маненчук⁹ (Корнич), Петра Туліки (Коломия), родини Костюків (Воскресінці) [6]; городенківських ткаць — Філевич Ганни (Лука) та Панас Ганни (Чернятин)¹⁰, які репрезентують покутське ткацтво початку ХХІ століття.

⁹ Катерина Романенчук (1948 р. н.) живе і працює в селі Корнич (Коломийщина). Свого часу була ученицею видатного ткача і подвижника Івана Антонюка. Сьогодні продовжує традицію вишивки та ткацтва. Майстриня виготовляє ткани сорочки, запаски, скатертини [5].

¹⁰ Філевич Ганна Володимирівна (1951 р. н.) тче на ткацькому верстаті традиційні інтер'єрні та одягові тканини

Так, подружжя *Світлани та Миколи Костюків*¹¹ — ткачі з діда-прадіда, активно відроджують ткацтво у селі Воскресінці [7]. Всією родиною вони виготовляють традиційні й сучасні інтерпретовані на народній основі вироби: жіночі і чоловічі сорочки, запаски, наволочки, серветки, доріжки, крайки. Особливо вишукані рушники і сорочки з білими візерунками, витканими шовковими нитками. Тканий одяг демонструє аматорський рівень моделювання, так у дизайні уставкових жіночих сорочок помічене дещо механічне перенесення композиції забору декоративного рушника.

Дотримуючись родинних традицій ткацтва, Світлана Костюк (саме їй належать композиційні розробки) віддає перевагу улюбленим орнаментальним коломийським мотивам — «павучкам», «кучерям», «качурям», «ружам», більше імponує їй покутська чорно-вишнева кольорова гама.

На появу ще однієї творчої особистості в галузі покутського ткацтва — *Марії Стефак*¹² [8] з села Рунгури, що на Коломийщині, вплинула творчість видатної майстрині Ганни Василящук та настанови досвідченого народного майстра Михайла Граба з відомого ткацького осередку Корнич. Останній, за

для односельчан та на замовлення. *Панас Ганна* Володимирівна (? р. н.) виготовляє запаски, крайки, рушники, скатерті, верені (за матеріалами Організаційно-методичного центру Городенківського палацу культури в м. Городенка).

¹¹ *Родина Костюків* — батько Микола, мати Світлана і діти — Уяна та Андрій, походять з роду потомствених ткачів (дід і прадід) села Воскресінці Коломийського р-ну. Всі четверо членів родини працюють на двох ткацьких верстатах. Активні учасники регіональних всеукраїнських та міжнародних виставок. В 2006 р. твори Костюків експонувалися на Міжнародній виставці народного мистецтва у м. Грасс (Франція). За творчі здобутки і популяризацію традиційного покутського ткацтва родина Костюків неодноразово нагороджувалася грамотами, дипломами та подяками.

¹² *Стефак Марія* Миколаївна (1960 р. н.) проживає у Рунгурах Коломийського району на Івано-Франківщині. Після закінчення школи здобула спеціальність у Івано-Франківському швейному училищі. Мистецький шлях розпочала у 1988 році. Брала участь у районних, обласних та республіканських виставках. Персональна виставка в м. Івано-Франківську (2016). Виконувала рушники та костюми для учасників танцювального гурту Національного заслуженого академічного народного хору України ім. Григорія Верьовки та інших діячів культури. З 1995 р. — член Національної спілки майстрів народного мистецтва України. Заслужений майстер народної творчості України (2009) [8].

словами самої Марії, вже 90-літній чоловік власноруч налаштував для неї ткацький верстат і навчив ремеслу. Завдяки йому ткаля пізнала технічні тонкощі, долучилася до вивчення та наслідування традицій народного ткацтва Коломийщини.

Асортимент майстрині часто визначений типами традиційних виробів — це рушники, верети, скатертини, наволочки, запаски, опинки, крайки, тощо. Останнім часом він розширюється завдяки попиту на етностюмом та сувеніри, а це найчастіше ткани купони для жіночих, чоловічих і дитячих сорочок, що імітують вишивку, легкі жіночі блузи, головні убори та доповнення.

Впродовж всього життя основоположним началом у творах Марії Стефак залишається закарбована ще в ранніх літ традиція покутського та гуцульського ткацтва. Традиційні покутські мотиви у виконанні ткалі активно інтерпретуються, збагачуються додатковими елементами та кольоровими акцентами. Ваблять стриманістю колориту і легкою ажурністю візерунків її червоно-чорні композиції інтер'єрних та одягових тканин, у яких знайшли втілення традиції Корнича, майстерно доповнені авторськими репліками.

Піднесеним образно-емоційним звучанням відзначаються рушники. Окремим джерелом інспірації орнаменту для майстрині стала мелодика народних та патріотичних пісень, як, наприклад, серія рушників — «Ой, у лузі червона калина», «Коли ви вмирили, вам дзвони не грали», «Накрутили кучері дівчата», а також на слова колядки «Теменька ніченька». Автор тонко проводить через власні відчуття зміст кожного рядка і ніби зашифрує його у тканих візерунках. Іноді захоплення ткалі національною символікою привносить у рушники певні колористичні неузгодженості і строкатість.

В творах останнього часу Марія Стефак сміливо залучає у свій орнаментальний арсенал мотиви подільської («Борщівська сорочка») та буковинської вишивки (квіткові візерунки гладдю). Однак, якщо у першому випадку подільські репліки отримали гідне втілення у ткацтві та визнання¹³, то буковинські інтерпретації, на нашу думку, поки що менш вдалі й видаються певним механічним принесенням в тканині.

¹³ Ткана сорочка Марії Стефак за мотивами борщівської вишивки на виставі у Києві у 2010 р. була визнана «Найкращим твором року».

М. Стефак. Святкова сорочка. 2005—09 рр. (Ткацтво Марії Стефак — Режим доступу: <https://tkactvo.webnode.com.ua/fotogalereya/#izobrazhenie-265-jpg>)

М. Стефак. Забір святкової запаски. 2000—09 рр. (Ткацтво Марії Стефак — Режим доступу: <https://tkactvo.webnode.com.ua/fotogalereya/#izobrazhenie-254-jpg>)

Колір у майстрині осмислений як важливий композиційний засіб. Оперуючи кольоровими плямами, контрастами світлого та темного, півтонів, вона досягає виняткової колористичної і композиційної виразності. Окреме захоплення майстрині викликають сині, волошкового відтінку тканини з «ружовими», «кучеровими», «штерновими» візерунками, наприклад, рушник за мотивами коляди, купон жіночого святкового одягу.

Ткани комплекси (опинка, уставкова сорочка, крайка) для весільних пар, відповідно до урочистості, підкреслено ошатні, відзначаються мажорним звучанням та унікальністю. Також крій сорочок гармонійно підкреслює орнаментальну концепцію автора, зіставлення узорних та без узорних площин.

О. Литвин, Я. Сахро. Жіночі та чоловічий комплекти одягу за покутськими мотивами. 2010-і рр. (Режим доступу: <http://hutsul.museum/exhibitions/2014/lytvyn-sachro-tekstyl/>)

О. Литвин, Я. Сахро. Жіноче пальто. (Режим доступу: <http://hutsul.museum/exhibitions/2014/lytvyn-sachro-tekstyl/>)

Оригінальні сучасні одягові форми створює подружжя коломийських митців **Оксана Литвин** та **Ярослав Сахро**¹⁴. Вони уже понад двадцять років відомі як дизайнери верхнього одягу.

¹⁴ **Оксана Литвин** (1961 р. н.), випускниця Львівської академії мистецтв, художник з текстилю. **Ярослав Сахро** (1964 р. н.) народився у сім'ї митця та музейного працівника (мама Мирослава Сахро, етнограф, завідувала відділом ткацтва і художньої вишивки Музею народного мистецтва Гуцульщини й Покуття), художню освіту здобував у Коломийській художній школі та

Глибоке дослідження явищ народного мистецтва рідного краю, зокрема художніх прийомів покутської та гуцульської тканини, фахова художня освіта та практичне володіння матеріалом сприяли їм у створенні унікальної колекції сучасного зимового вбрання [9]. Основна мета творчості — продемонструвати цінність та універсальність традиційної народної культури, її актуальність для сучасного соціуму. При виготовленні рукотворної тканини творчий тандем застосовує натуральну сировину — вовну. Митці шукали свою технологію обробки вовняної нитки, яку застосовують у ліжникарстві, аби тканий одяг був легким та м'яким. Ручне ткацтво, просте конструктивне вирішення, натуральні кольори та барвники — це пріоритети, якими керується подружжя Литвин-Сахро.

Спадкоємність поколінь, нерозривний ланцюг розвитку традиції сприяють генерації нових художніх форм і смислів. Творчість Оксани Литвин та Ярослава Сахра базується на багатому ґрунті народної орнаментики: в декор верхнього зимового вбрання несподівано влітаються мотиви з ліжника, килима, писанки, вишивки, навіть витинанки. Ці репліки у творах отримують символічне змістовне наповнення. Загалом у композиціях митців простежується тенденція до створення декоративних творів абстрактно-асоціативного спрямування.

Одяг (а це переважно білі пальто) відзначаються зручністю крою: подекуди використані конструкції та елементи оздоблення традиційних покутських і гуцульських гуглів, сардаків і кожухів. Кожна модель колекції виконується як виставковий твір, вона індивідуальна та неповторна.

Значна частина авторських робіт коломийських модельєрів входить до гардеробу визначних особистостей — мистецтвознавців, культурних та громадських діячів, науковців та просто шанувальни-

у гобеленових майстернях Художнього фонду України. Подружжя Литвин-Сахро розпочало творчу діяльність у галузі створення етнічного одягу з овечої вовни на початку 1990-х рр. Моделі одягу творчого тандему експонувалися на численних презентаціях як в Україні, так і за її межами — у Франції, Японії, США, Росії та Польщі. Щорічно представляють свою колекцію одягу на Міжнародному пленері художнього текстилю «Екологічний ракурс», є членами Спілки художників України та лауреатами обласної премії імені Ярослава Лукавецького.

ків національної культури в Україні й за її межами. Представниці ділової, політичної та дипломатичної, акредитованої в Києві еліт уже не перший рік зачаровані елегантністю і практичністю виготовленого в Коломиї вовняного одягу, тому навіть серед жіночого VIP-товариства є черга на замовлення. Це і є відповіддю на те, що фолькмода може бути актуальною і сучасною. За висловом самої Оксани Литвин: «Рукотвори наповнені енергією, яка дає людині тепло, радість і сили. Я ціную її набагато більше» [10].

Мистецька традиція, культура в цілому — це контекст, у якому відбувається становлення особистості. Досвід народного майстра є своєрідним шляхом оволодіння мистецькою традицією, зміст його — це не самі по собі знання, вміння, навички, а спрямованість їх на формування культури особистості. Враховуючи нові соціокультурні реалії, слід відшукати відповідні шляхи розвитку традиції, оскільки все більшої актуальності набирає етнокультура в полікультурному просторі. Зближення народів і культур у сучасному постіндустріальному суспільстві — це світ, що характеризується все більшою гуманністю і культурним розмаїттям, повагою до людини, розумінням того, що етнокультура є вирішальним складником формування національної свідомості як особистості, так і суспільства [2, с. 26].

Відновлення та інтерпретування традиційної художньої основи у творчості майстрів та митців текстилю доводить, що традиція покутської тканини не є застиглою, а живим динамічним струменем, який, перебуваючи у третьому тисячолітті, проектує нашу майбутність.

1. Ганна Вінтоняк. Альбом / автор вступ. ст., упоряд. О. Никорак. — Львів : Інститут народознавства НАН України, 2011. — 208 с. : іл.
2. Михайлова Марина. Етнокультура та національна свідомість: соціально-філософський аналіз / Марина Михайлова // Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Філософія». — Острого : Острозька академія. — Вип. 8. — 2011. — С. 19—27.
3. Сміт Е. Нації та націоналізм у глобальну епоху / Е. Сміт ; пер. з англ. М. Климчука і Т. Цимбала. — Київ : Ніка-Центр, 2009. — 320 с. — (2-ге вид., стереотип.).

4. Національний музей народного мистецтва Гуцульщини і Покуття. — Режим доступу : <http://hutsul.museum/museum/articles/mustectvo-pokytya/>.
5. Наталя Грицак. «ТекСТИЛЬ. Динаміка традиції». — Режим доступу : <http://hutsul.museum/exhibitions/2013/Tekstul-dynamika-traduciya/>.
6. Ярослава Ткачук. Мистецтво Покуття. — Режим доступу : <http://hutsul.museum/museum/articles/mustectvo-pokytya/>.
7. «Покутське ткацтво» родини Костюків. — Режим доступу : <http://www.ifportal.net/news/full/11690.html>.
8. Ткацтво Марії Стефак. — Режим доступу : <https://tkactvo.webnode.com.ua/>.
9. Оля Полюк, Наталя Грицак «Дороги, що переплелися». — Режим доступу : <http://hutsul.museum/exhibitions/2014/lytvyn-sachro-tekstyl/>.
10. Оксана ЛИТВИН: «По життю веде Бог, і від нас нічого не залежить». — Режим доступу : <http://kuryer-if.info/oksan-litvin-po-zhittyu-vede-bog-i-vid-nas-nichogo-ne-zalezhit/>.

Olha Oliinyk

WEAVING OF POKUTTIA IN THE END OF XX — THE EARLY XXI CENTURIES: TRADITION AND FIGURATIVE-STYLE INSPIRATION

Traditional artistic fabric is one of the important markers of ethnoculture, and on the turn of the millennia, this artistic heritage becomes a powerful source of inspiration, receives new spiritual qualities. Modern aesthetic demands of society direct the development of Pokuttia weaving in the framework of the interpretation of the traditional artistic basis, the creation of figurative associations by masters and textile designers.

Keywords: fabric, tradition, folk artist, pattern, ornament.

Ольга Олійник

ТКАЦТВО ПОКУТТЯ КОНЦА ХХ — НАЧАЛА ХХІ ВЕКОВ: ТРАДИЦІЯ І ОБРАЗНО-СТИЛЕВІ ІНСПІРАЦІЇ

Традиційна художественна тканина — один з важливих маркерів етнічної культури, а на рубежі тисячелетій це художественне достояння являється потужним джерелом вдихнення, отримує нове духовне значення. Сучасні естетичні вимоги суспільства спрямовують розвиток покутського ткацтва в русло інтерпретації традиційної художественної основи, створення образних асоціацій майстрами і дизайнерами текстиля.

Ключевые слова: тканина, традиція, народний майстер, узор, орнамент.